

[Bundvad.]

sorgsarbejde, som Ældre Klubbernes Samvirke tager sig af, der har interesse i denne forbindelse, vil jeg da gerne sige, at når der tales om, at man skal lette muligheden for, at folk længst muligt kan blive i deres eget hjem, er det ikke alene et spørgsmål om at fjerne et dørtrin i hjemmet, det er også et spørgsmål om at skabe, skal vi sige de sindsmæssige forudsætninger for, at det overhovedet kan lade sig gøre.

Jeg vil gerne som et tillægsspørgsmål spørge ministeren, om udvalget dog ikke kan tage de to medlemmer mere, uden at det dog bliver for stort.

Jeg skal tilføje, at vi tidligere altid har haft organisationerne med, f. eks. da vi lavede pensionsordning, da vi lavede invalidepensionsordning, og da vi lavede socialreform. De har udført et stort og nyttigt arbejde i de udvalg og kommissioner, hvor de har siddet.

Socialministeren (Nathalie Lind): Hr. Bundvad stiller mig det tillægsspørgsmål, om man ikke kunne udvide udvalget. Jeg tror nu fortsat, at det svar, vi har givet de organisationer, der er tale om her, som går ud på, at de kan komme med deres synspunkter, og at de vil få lejlighed til at mødes med udvalget, alligevel er udtryk for den mest tilfredsstillende fremgangsmåde.

Når der tales om, hvem der har erfaringer med hensyn til de bolig-mæssige spørgsmål, vil jeg gerne nævne, at det fremgår af udvalgets kommissorium, at det, man bl. a. skal undersøge, er nye former for beboelse for pensionister, spørgsmål om aflastningshjem og dagcentre, og der er jo mange, der har en vid erfaring på dette område. Men jeg har nu den opfattelse, at det væsentligste af det hele er, at vi får et samarbejde i gang også med de kommunale organisationer her og får dem til at være åbne og modtagelige over for de nye ideer, vi kan komme med. Men de organisationer, der her er talt om, vil som sagt være velkomne til at komme med deres synspunkter, også velkomne til at få et møde med udvalget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Dalsager* til handelsministeren:

„Vil ministeren tage initiativ til, at den påbudte udlånsindskrænkning for pengeinstitutterne lempes, for så vidt angår særlige egnsudviklingsområder eller særlige beskæftigelsesfremmende investeringer i disse områder?“

Skriftlig begrundelse:

Hver gang man fra samfundets side griber ind for at regulere den økonomiske udvikling i landet som helhed, rammer man både områder, hvor en sådan regulering måske er nødvendig, men også områder, hvor man i forvejen har problemer med beskæftigelse og investering. Regeringen har taget hensyn hertil ved det nyligt etablerede stop for offentlige anlægsarbejder.

Der er al mulig grund til også at gøre undtagelser, når det drejer sig om restriktioner for pengeinstitutternes udlån, således at det private erhvervsliv får mulighed for øget fremgang i de arbejdsløshedsramte områder.

Poul Dalsager: Jeg er helt sikker på, at handelsministeren til fulde forstår den problematik, der ligger bag ved det spørgsmål, jeg har stillet. Den egnsudviklingsindsats, der gøres rundt omkring og efterhånden i mange år er blevet gjort rundt omkring i landet, er ligesom begyndt at bære frugt. Man begynder at fatte håb i de hårdest ramte arbejdsløshedsområder om, at der også er en fremtid for disse områder, hvor det for nogle år siden kunne se ret håbløst ud. Det må derfor meget beklages, at de udlånsrestriktioner, som er iværksat i aftaler mellem Nationalbanken og banker og sparekasser, vil være medvirkende til at standse denne gunstige udvikling, fordi disse foranstaltninger mod en eventuel fare for overophedning i visse dele af landet nu også rammer de områder, som absolut ikke har været ude for nogen form for overophedning.

Jeg er bekendt med to tilfælde, hvor egnsudviklingsprojekter måske bliver stillet i bero, først og fremmest fordi pengeinstitutterne i de pågældende områder er meget forbeholdne med hensyn til at give tilsagn om nye lån til de pågældende virksomheder.

Det er Nationalbanken, som har pålagt pengeinstitutterne de barske restriktioner,